

Παίρνουν μανάδες καὶ παιδιὰ, ἀδέρφια καὶ ἀξιδέρφια,
 παίρνουν καὶ τοῦ παπα-Βαρδῆ τὴν μιάν τοῦ θυγκτέρκ,
 τὴν πρώτη καὶ τὴν ὑπερῆ, τὴν μετκκὴν κοπέλα.
 Χίλοι κρατοῦν τὴν γκούδα σῆν, τρεκόσοι τὸ ἀκλουθοῦσι,
 ἐκλούθκν καὶ ὁ παπα-Βαρδῆς κ' ἔδερνα τσὴ μερούς του.
 —Ποῦ πᾶς, ἀσῆμι, νὰ χαθῆς, ποῦ πᾶς, σικουρὲ νὰ λυώτῃς,
 ποῦ πᾶς Ἀγιοχωστότινο, ν' ἀλλάξῃς τόπομά σου;
 —Στὴ Σιόρνη πάω νὰ χαθῶ, 'ς τοῦ Γαλκτῆ νὰ λυώσω,
 κ' εἰς τὴν Κωσταντινούπολι ν' ἀλλάξω τόπομά μου.
 Κι' ὄντ' τὴν ἀνεβάξκιν εἰς τοῦ πασῆ τὴ σκάλα
 ἀτρέχατιν τὰ μάτια τῆς ὡτὴν τὴν κουτσουνάκ.
 "Αἰ, ἀφεντάκη, 'ς τὸ κκλὸ καὶ 'ς τὴν κκλὴ τὴν ὠρα,
 καὶ νὰ γεμίς' ἡ στράτα σου ντραντάφιλλα καὶ ῥόδα.
 Κι' ἄμε χειρέτῃξέ μοῦ ττῇ ὀλκίς μου τὸ ἀδερράδες,
 τὴν ἀδερρή μου τὸ Ἀρνιὸ μὴ μοῦ τὴν χειρετήσης,
 γκατὲ μοῦ κκτκρήστηκε Τοῦρκος νὰ μὲ φιλήσῃ,
 Τοῦρκο νὰ κάμω πεθερὸ, καὶ τὸν Κκδῆ κυνιάδο,
 καὶ τοῦ Βεζῆρη τὸν υἱιὸ ἄντρα νὰ τονέ πέρω.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΠΕΙΡΑΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Πέρυσιν ἐν τῷ *Παρνασσῷ* (τόμ. Γ' σελ. 250) μετ' ἄλλων ἐπιγραφῶν ἐδημοσίευσκα καὶ τινὰ ἐπὶ τιος τεμαχίου λίθου φκιοῦ ἀνευρεθεῖσαν τιμητικὴν εἰς Ἀργεῖον Ἀργεῖου Τρικαρούσιον, ἥτις ἀπὸ τῆς παλαιότηρας χρήσεως μετετέθη ὡς ἐπιτάφιος ἐνὸς τῶν τάφων τῶν ὀπισθεν τοῦ κκτὰ τὴν Ζέκν θεάτρου ἀνευρεθέντων. Μετὰ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς ὁ σεβαστὸς τμηματάρχης ἐν τῷ τῆς Πικιδείας ὑπουργεῖω ὑπέμνητέ μοι ὅτι ἐν τινὶ οἰκίᾳ Γλαρκίῃ κατὰ τὴν πκραλίαν κειμένη εἶχεν ἔδη ἄλλοτε καὶ ἐνεθουμαῖτο ὄμοιον ὄνομα ἐν ἐπιγραφῇ ἐντετοιχισμένην πρὸς τῆς εἰσόδου τῆς εἰρημένης οἰκίας. Ἐκτοτε μόλις ἐσχάτως χάρις τῷ φίλῳ Γ. Ζαννέτῳ εὑρον τὴν οἰκίαν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν. Μόλις ὑπεφαίνετι αὕτη ὑπὸ τὸ τῆς ἀσβεστοῦ οὐκ εὐκαταρρόνητον ἐπίχρισμα ὅπερ ἔφερε. Καὶ ὑπὸ ὅλον τὸ ἐπίχρισμα ὅμως τοῦτο εὐθὺς ἠδύνατό τις ἀμυδρῶς πρὸς νὰ διακρίνῃ τὸ αὐτὸ ἁληθῶς ὄνομα τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς. Ἀγνοῶ ἂν πρὸς ἐξεδόθη αὕτη οὐδὲ ἀφέθη μοι ὁ κκτὰλληλος εἰς ἔρευναν τούτου χρόνος. Μόνον δὲ διὰ τὴν ἀντιπαραβολὴν τούτων πκρατίθημι ἀμφοτέρως ἐνταῦθα, τὴν δευτέραν δ' ἰδίᾳ διὰ τὴν θέσιν, ἐν ἣ ἀνευρέθη, σπουδαιοτά-

την ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν ἐνὸς τῶν ἐξόχων τοῦ Πειραιῶς οἰκοδομημάτων, τοῦ ναοῦ τῆς Εὐπλοίας Ἀφροδίτης.

Ἡ πρώτη ἔχει ὕδρι:

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΝΑ....
ΑΡΓΕΙΟΝ ΑΡΓΕΙΟΥ ΤΡΙΚΟΡΥΣΙΟΝ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ἦτοι

Οἱ ἔμποροι να[υαρχοῦντα
Ἀργεῖον Ἀργείου Τρικορύσιον
ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ δικαιοσύνης.

Ἡ δ' ἐτέρα ἐπιγραφή ἡ ἀντετοιχισμένη ἐν οἰκίᾳ Δ. Σεφερλῆ πρώην Γλαρόκη, κατὰ τὴν ἀκτὴν Μικρούλη, ἐχούσῃ εἴσοδον ἐπὶ τῆς προόδου τῆς μεταξὺ ὁδοῦ Φίλωνος καὶ τῆς εἰρημένης ὁδοῦ καὶ δεξιὰ τῷ ἀνιόντι ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίγματος τῆς κλίμακος τῆς οἰκίας, εἶνε καυχχυμένη ἐπὶ λίθου φαιῶ πλάτους 1,10 καὶ ὕψους 0,30 περίπου εἰς τέσσαρες στίχους ρέ-
ρουσα τάδε :

ΑΡΓΕΙΟΣ ΑΡΓΕΙΟΥ ΤΡΙΚΟΡΥΣΙΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΣ ΕΠΙ ΤΟΜ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΑΦΡΟΔΙΤΕΙ ΕΥΠΛΟΙΑΙ
ΑΝΙΕΘΗΚΕΝ

ἦτοι

Ἀργεῖος Ἀργείου Τρικορύσιος
στρατηγήσας ἐπὶ τὸμ Πειραιᾷ
Ἀφροδίτῃ εὐπλοίᾳ
ἀν]έθηκεν.

Τὰ γράμματα ῥωμαϊκῶν χρόνων ὡς καὶ ἐν τῇ πρώτῃ. Προφανέστατον δ' ὅτι περὶ τοῦ αὐτοῦ πρόκειται προσώπου. Δυσχερές πως φαίνεται ἐν τῇ δευτέρᾳ τὸ ΕΠΙ ΤΟΜ ΠΕΙΡΑΙΑ. Ἦδ' πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἡ πρόθεσις ἐπὶ; Ἡ δὲ θεότης εἰς ἣν τὸ ἀνάθημα, ἡ Ἀφροδίτη ἡ Εὐπλοία ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἀργεῖον τοῦτον ἀριστὰ δικαιολογεῖ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πρώτου στίχου τῆς ἐτέρας τῶν ἐπιγραφῶν διὰ τοῦ ΝΑΥΑΡΧΗΣΑΝΤΑ.

Σπουδαίᾳ καὶ ἀξίᾳ πεπρατηρήσεως ἡ θέσις ἐφ' ἧς ἀνευρέθη ἡ ἐπιγραφή ὡς εἶπον, διὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ναοῦ τῆς Εὐπλοίας Ἀφροδίτης, ἐὰν ἀληθῶς ἀνευρέθη ἐκεῖ ἐν ᾗ καίτῃ οἰκίᾳ, καὶ ἐὰν μὴ ἄλλοθεν ἐκπαλῇ μετενηνεγμένος ᾖ, τίς οἶδ'ε πῶς.

Β'

Εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ δήμου ἐγένετο ἀρίστη συμπλήρωσις ἐνὸς τῶν ἐξε-
χόντων ἐν ταύτῃ ἀναγλύρων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὸ εἶδος τῶν νεκροδεί-

πνων. Ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου τούτου τὸ κυριώτερον πρόσωπον, ἀνὴρ ἐπὶ κλίνης κατκακλιμένος, εὐμελής, ἐν ᾧ σχεδὸν πάντα τὰλλα ἦν πλήρης, ἀποκεκομμένην εἶχε τὴν κεφαλὴν. Ταύτην ἐκράτησε παρ' ἐκυτῷ ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν προσηνέχθη τὸ ἀνάγλυφον εἰς τὴν συλλογὴν, ὃ ἀνευρών, ἐπὶ τῷ σκοπῷ κερδοσκοπίας. Ἡδὴ ἀπέκτισσε ταύτην τὸ μουσεῖον δεικνύουσαν ὄψιν νεκρίου εὐειδοῦς πρὸς δεξιάν τοῦ ὀρώντος ἐστραμμένην καὶ ὑπὸ πλουσίης κόμης κεκοσμημένην.

Γ'

Πρὸ μηνὸς που ἐγγὺς τοῦ νεοδημήτου ναοῦ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ὀρυσσομένων λάκκων εἰς θεμελίωσιν οἰκίας τινός, μεταξὺ ἄλλων συντριμμάτων ἀνευρέθη πίθος σραϊρικός βεβλαμμένος τὰ κάτω μόνον, ὃν δυστυχῶς εἰς τεμάχια συνέτριψαν οἱ παῖδες ἀφθεέντα ἐπὶ ἡμέρας ὅλας πρὸ τοῦ Γυμνασίου. Ἐντὸς τοῦ πίθου ἐν τοῖς χώμασιν ὑπῆρχεν ἀγγεῖον 0,15 ὕψους τῶν ἀποτελούντων ἐν συνόλῳ μορφὴν ἀνθρωπίνην. Τὸ ἀγγεῖον διατηρεῖται καλῶς, πλὴν τῶν ἀποτριβέντων χειλέων καὶ τῆς λαβῆς αὐτοῦ. Εἰκονίζει δὲ τοῦτο γυναῖκα ὀρθίαν ποδὶ ῥῆ ἀναβεβλημένην χιτῶν ἐξωσμένον τὴν ὀσφὺν καὶ διπλοῖδιον ἐπιμελῶς πορπούμενον ἐπὶ ἐκτέρου τῶν ὤμων. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει διζόημα καὶ κάτωθεν τούτου στέφανον, παχεῖς δ' ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τῶν ὤμων καταπίπτουσιν οἱ βόστρυχοι. Αἱ χεῖρες ἀπὸ τῶν ὤμων γυμναί· τῇ δεξιᾷ ἔχει τι, οἶοναί φιάλην, τῇ δ' ἐξωνύμῳ ἀνέχει πῶς τὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν δύο δίκτην ὧτων πτυχὰς ἀφίνοντα.

Τὸ ὅλον σῶμα στηρίζεται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ὑπεγειρομένου τοῦ ἀριστεροῦ. Καθ' ὅλον τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς ἀπέμειναν ἴχνη τοῦ παλαιοῦ χρωματισμοῦ. Τὰ ὀπισθεν κατὰ τὸ σύνηθε· μέλαν εἶνε τὸ ἀγγεῖον.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 22 Αὐγούστου 1883.

Ἰαν. Χ. Δραγάτης

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΑΘΗΝΑΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΔΡΑΧΜΟΝ

Ὅντως ἡ σειρὰ τῶν ἀθηναϊκῶν νομισμάτων εἶναι ἀνεξάντλητος. Καθ' ἑκάστην γὰρ τύπον προστίθενται καὶ πολλὰ τῆς ἱστορίας καὶ μυθολογίας

ζητήματα εὐχερῶς λύονται, ἀλλὰ δὲ ἐντελῶς ἀγνωστα παρουσιάζονται προκαλοῦντα τὴν μελέτην τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδικῶς ἀσχολουμένων. Τίς τῶν νομισματολόγων ἐφαντάζετό ποτε νᾶναγνώτῃ ἐπὶ ἀθηναϊκοῦ νομίσματος τὸ σκεπτόν καὶ ἱερὸν τοῦ Δήμου ὄνομα; Τότοι αἰῶνες παρήλθον καὶ τὰ μέχρι τοῦδε ἀνακκλυφθέντα ἔφερον προτομάς καὶ σώματα θεοτήτων, γράμματα, μονογράμματα, ναοὺς, ἀγάλματα, θέατρα, ὀνόματα ἀρχόντων καὶ τὴν ἀτελεύτητον πληθὺν τῶν μυθολογικῶν παρατιτάσεων, ἀλλ' οὐδὲν ἀνευρέθη φέρον μεγάλους γράμμασιν αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Ἐν τοῖς περιχώροις τῆς ἐν Εὐδοίᾳ Καρύστου, πλησίον βράχου σχηματίζοντος γωνίαν τεχνικὴν οἰκίας ιδιωτικῆς ἢ ἄλλου οἰκοδομήματος, ἀνευρέθησαν ἐντὸς ἀγγείου πηλίνου ὑπὸ τινος χωρικοῦ, κατὰ τῆς πληροφορίας ἀξιοτίμου μάρτυρος, τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον, ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἀθηναϊκὰ τετράδραχμα τῆς τῶν ἀρχόντων ἐποχῆς, τρεῖς ἀθηναϊκαὶ δραχμαὶ καὶ τριάκοντα περίπου δραχμαὶ τῆς πόλεως Καρύστου.

Εἴκοσι καὶ ἑπτὰ νομίσματα τοῦ εὐρήματος τούτου ἀγορασθέντα κατετέθησαν ἐν τῇ ἐμῇ συλλογῇ. Εἰσὶ δὲ ταῦτα:

Α΄.) Εἴκοσι τετράδραχμα φέροντα ἀφ' ἑνὸς τὴν κεφαλὴν τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ ἐξῆς ὀνόματα ἀρχόντων:

ΑΔΕΙ[ΜΑΝΤΟΣ]	ΗΛΙΟ[ΔΩΡΟΣ]
ΑΓΕΛΙΚΩ[Ν]	ΓΟΡΓΙΑΣ
ΑΡΙΞΤΙΩΝ	ΦΙΛΩΝ
ΑΦΡΟΔΙΣ[ΙΟΣ]	ΔΙΟΓΕ[ΝΗΣ]
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΑΓΑΘΙΠΠΟΣ
ΔΙΟΤΙΜΟΣ	ΜΑΓΑΣ
ΕΥΜΗΛΟΣ	ΚΑΛΛΙΦΩΝ
ΖΩΙΛΟΣ	ΕΥΑΝΔΡΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ	ΕΥΚΛΗΣ
ΘΕΜΙΣΤΟ[ΚΛΗΣ]	ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ
ΘΕΟΔΟΤΟΣ	ΚΛΕΟΦΑΝΗΣ
ΙΚΕΣΙΟΣ	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ
ΚΤΗΣΙΑΣ	ΕΥΜΑ[ΡΕΙΔΗΣ]
ΝΙΚΗΤΗΣ	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΞΕΝΟΚΛΗΣ	ΑΡΜΟΞΕΝΟΣ (νομίσματα 4)
ΦΑΝΟΚΛΗΣ	ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΧΑΡΙΑΣ	ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ

Β' Τέσσαρα τετράδραχμα τοῦ αὐτοῦ τύπου, πλὴν φέροντα ὀπισθεν μονογράμματα ὡς τὰ ἐν σελίσιν 168, 173 καὶ 177 ἀπεικονιζόμενα ἐν τῷ περισπουδάζτῳ συγγράμματι τοῦ Ε. Beulé, (les monnaies d'Athènes), καὶ

Γ' Ἐν τετράδραχμον ἀθηναϊκόν, γραμματίων 16,225, φέρον ἀφ' ἑνὸς

τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐστραμμένην πρὸς δεξιὰ μετὰ περικεφαλίαν ἐντὸς κύκλου ἐκ σφριγιδίων καὶ ἄρ' ἐτέρου γλαυκά πρὸς δεξιὰ ἐπὶ ἀμφερῶς· ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς κεφαλῆς τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, Α καὶ Θ, ἐν τῷ πεδίῳ δὲ τὰ γράμματα Ο—ΔΕ—Μ[ΟΞ] κατὰ τύπον ἀρχαῖον καὶ ἄνδρα γυμνὸν ἱστάμενον καὶ κρατοῦντα δεξιᾷ μὲν χειρὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς εἶφος, ἀριστερᾷ δὲ θήκη. Τὸ ὅλον ἐντὸς στεφάνου ἐλαίας μετὰ κερποῦ.

Οὐδαμοῦ ὅμοιος τύπος ἀνιγράφεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων. Τὸ μοναδικὸν τοῦτο νόμισμα κατέχει τὴν σπουδαιότητην καθ' ἣμῃς θέσιν μετὰ τῶν ἀθηναικῶν νομισμάτων, καθότι φέρει οὐχὶ πλεον τοὺς κοινούς τύπους καὶ τὰ συνήθη ὀνόματα τῶν ἀρχόντων, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ **Δῆμου**.

Ἐπιφυλαττόμενοι νὰ ὁμιλήσωμεν ἐν ἐκτάσει περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθισμένῳ συγγράμματι, περιοριζόμεθα εἰς ὀλίγα τινὰ χροῖν τῶν ἀνγνωστῶν τοῦ Παρνασσοῦ.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος νόμισμα ἐκόπη περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἐκατοντητηρίδος καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν πέμπτην κατηγορίαν τῶν ἀθηναικῶν νομισμάτων, ἦτοι, εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου μέχρι τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων ἐποχὴν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναικῶν ἐπεφόρτιζεν ἐντίμους πολίτας εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τῆς κοπῆς τῶν νομισμάτων, τὰ δὲ νομίσματα ἔφερον, ἐκτὸς τῶν ἱερῶν συμβόλων τῆς πόλεως, τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιστατῶν ἢ ἀρχόντων καλουμένων ἐπὶ τοῦ ἀργυροκοπίου. Ἀλλὰ τὸ σήμερον δημοσιευόμενον νόμισμα καθιστᾷ ἡμῖν γνωστόν, ὅτι ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἠνυχκίσθη, εἴτε ἕνεκεν ἐλλείψεως κατελλήλων ἀνδρῶν, εἴτε ἕνεκα καταχρήσεων, εἴτε ἕνεκεν ἄλλων πολιτικῶν λόγων νῆναλλάξ προσκαίρων τὴν ἐπιστασίαν τῆς κοπῆς τῶν νομισμάτων καὶ νὰ κόψῃ νομίσματα φέροντα τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα.

Ἐν τέλει πρᾶκτομεν τοὺς εἰδικώτερον καταγινόμενους περὶ τὴν ἀρχαίαν νομισματικὴν νᾶποφανθῶσι περὶ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου μνημείου τῆς Ἀθηναικῆς Δημοκρατίας.

Ἀλέξανδρος Ν. Μελετόπουλος

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

Ἐκνελήρθησκν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Π. Κεβραχίδε αἱ ἐν Ἐπιδάυρῳ ἀνασκαφαί. Ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν εὐρέθησαν πλεον τῶν τριάκοντα ἐπιγραφῶν καὶ πέντε ἀγάλματα, τουτέστι, Ῥωμαῖος χλαμυδοφόρος ἀνὴρ, Σάτυρος, τρίμορφος Ἐκάτη, καὶ δύο γυναῖκες ἀγάλματα εἰκονίζοντα θεάς. Τούτων ἡ μὲν φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἡ δὲ ἐτέρη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοῦδιον καὶ ἔχει τὴν μορφήν ἀρχαίζουσαν. Ἀνευρέθη δ' ὁμοίως καὶ μικρὰ χρυσεῖα εἰκὼν ἐκ

λεπτοῦ ἐλάσματος κάλλιστα διατηρουμένη καὶ ἔχουσα δύο ἀρχαῖκας σφυρηλάτους μορφάς, ἄνδρα πωγωνοφόρον καὶ γυναῖκα κρατοῦσαν κλάδον φοίνικος. Ἐκ τῶν εὐρεθεισῶν ἐπιγραφῶν ὁ κ. Καββιδίας συναρμολογήσας μετὰ πολλοῦ κόπου εἴκοσι τεμάχια ἐνεπιγράφων πλινθῶν, κατῴρθωσε νὰ ἀποτελέσῃ δύο τῶν περιφρήμων ἐκείνων στηλῶν αἱ ἀνκφέρει ὁ Παυσανίας (II, 27, 3), καὶ ἐν ταῖς ὁποίαις ἦσαν ἀνγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν θεραπευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἡ ἀσθένεια αὐτῶν καὶ ὁ τρόπος τῆς θεραπείας. Ἡ μία τῶν ἐπιγραφῶν τούτων εἶναι σχεδὸν πλήρης καὶ σύγκειται ἐξ 125 στίχων, ἕκαστος δὲ στίχος ἐκ 50 γραμμάτων. Ἀπεκκλύφθη δ' ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ μέγα ἀρχαῖον οἰκοδόμημα πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἐκεῖ δὲ πλησίον ἀπεκκλύφθη καὶ φρέατος 25 περίπου μέτρων βάθους, περιέχον ἄφθονον ὕδωρ, καὶ παρὰ τὸ φρέαρ εὐρέθησαν αἱ ἐπιγραφαί. Ὁ κ. Καββιδίας ὑποθέτει μήπως τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο εἴνε ἐκεῖνο ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο οἱ ἀσθενεῖς καὶ ἔβλεπον, ὡς ἐλέγετο, καθ' ὕπνου τὸν Ἀσκληπιόν. Ἐκ τινῶν δ' οἰκημάτων πενιχρῶν ὅλως καὶ εὐτελῶν εὐρεθέντων περὶ τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰκάζεται ὅτι τὸ ἱερὸν κατωκεῖτο κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ὑπὸ λαοῦ πτωχοῦ ἀγνώστου καταγωγῆς.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Τὸ θέρος τοῦ 1882. — Τὸ θέρος ὡς γνωστὸν κατὰ τὰς μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις περιλαμβάνει τοὺς μῆνας Ἰούνιον, Ἰούλιον καὶ Αὐγούστον. Ἰδοὺ δὲ κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀστεροσκοπεῖου Ἀθηνῶν, εὐγενῶς ἀνακοινωθείσας ἡμῖν ὑπὸ τοῦ βοήθοῦ κ. Α. Βούρη, τίνα φαινόμενα ἐπικρουσίκασι τὸ θέρος τοῦ ἔτους τούτου ἐν Ἀθήναις.

Ἡ μέση αὐτοῦ βαρομετρικὴ θλίψις ἦν 750,05 ἀπέναντι 749,8 τῆς μέσης βαρομετρικῆς θλίψεως τοῦ θέρους τοῦ προελθόντος ἔτους καὶ μεγίστη μὲν τὴν 13 Ἰουνίου (754,54) ἐλαχίστη δὲ τὴν 17 Ἰουλίου (743,59). Τὸ μηνιαῖον μέσον τοῦ βαρομέτρου ἦν

κατὰ τὸν Ἰούνιον . . . 750.24

» Ἰούλιον . . . 749.56

» Αὐγούστον. . 750.36

Ἡ μέση θερμοκρασία τῶν τριῶν μηνῶν εἰς βαθμοῦς τῆς ἑκατονταβάρμου διακρίσεως (Κελσίου) ἦν 26,26 ἀπέναντι 27,02 τοῦ μέσου ὁρου τῆς θερμοκρασίας τοῦ θέρους τοῦ 1882. Καὶ μεγίστη μὲν ἦν τὴν 20 Ἰουλίου (35,5) ἐλαχίστη δὲ τὴν 13 Ἰουνίου (16,8). Ὡς συνήθως θερμότερος μὲν τοῦ θέρους ἦν ὁ Ἰούλιος ἀλλ' ἢ ἐφετινὴ μέση θερμοκρασία αὐτοῦ ἦν πολλῶ κατωτέρα τῆς περυντίνης ὡς ὁμοίως καὶ ἡ τοῦ Αὐγούστου. Ἰδοὺ